

тихызисъ; кога изведнѣжъ г. Ж... влѣзе и помоли овчяря да продлѣжява свои-ты поученія така, както кога си сж сами. Той ся радуваше, че малкы-ты дѣца разбирахж добръ толкованія-та, и умно отговаряхж на вопросы-ты; затова той моли овчяря да му каже, съ какъвъ начинъ при толкова малко упражненіе и ученіе, може той самъ да знае тѣй добръ Писаніе-то, и да научи на него и дѣца-та си? «О, колкото за това, господине, мы четемъ почти еднж само книгж; но благодать Господня, която дѣйствува при това чтеніе, научява ны на всичко, что трѣбва да знаемъ. А главно-то мое радѣніе е было всякога да приводж въ дѣйствіе прѣзь недѣлж-тж то, что четемъ въ Святж Недѣлж, и да имамъ Господа Бога въ срѣдце-то и память-тж си, каквото въ то время, кога е Библия-та въ рѣцѣ-тѣ ни, така и тогава, кога тя лежи на полицж-тж: съ едно слово, радимъ да примѣняваме то, что четемъ въ Биближ-тж, къ тому, что срѣщаме въ поле-то.»

«Азь толкова добръ не ти разбирамъ,» отговори г. Ж... — «да прощавате, господине; азь не умѣж да разкажж на други то, что приноси менѣ голѣмо утѣшеніе: азь искахъ да кажж и въ това сжмъ увѣренъ, че и тіи, които совсѣмъ ничто не знажтъ, но ся молятъ Богу отъ срѣдце, можтъ да упазятъ прѣзь всичкж-тж недѣлж добры мысли и чювствованія, ако и да не видватъ книгж. Само трѣбва да знажтъ Священо-то Писаніе; трѣбва въ Святж Недѣлж прилежно